

BŮH A MY

Bůh a my. A nebo také my a Bůh. Či vztah Boha k nám a nebo také náš vztah k Bohu. Tak jak? Koho ke komu? Tak i tak. Jak to? Vždyť je to rozdíl! Ale ne, tak i tak...

Nechci poučovat. Nabídnou příklad z části svého poznání.

Nejprve jsem připustil, že je Bůh. A že mám Duši. (To už je tuze dávno.)

Později (a trvalo to velmi dlouho a představa Boha se hodně měnila, vyvíjela) jsem pochopil, že Duše je v úzkém vztahu k Bohu.

Následně, že Duše je součástí Boha.

A nakonec se představa Duše a Boha rozplynula v Jednotu.

Bez představy Jednoty.

"Já a Otec jedno jsme, jenže On je větší," řekl kdysi Ježíš.

Krásná formulace se symbolickým příměrem.

Před léty mne zaujala odpověď pana doktora Tomáše na otázku, kterou obdržel od mladičké právničky: "Doktore, máte poznání?" "Ne slečno, Poznání má mne", odpověděl ihned.

Ta odpověď se mi velmi líbila, ale vlastně jsem ji pochopil až za čas. Jak?

Připustíme-li synonyma Poznání = Vědomí = Bůh = Tao = Absolutno = Já = Já jsem = ..., pak můžeme připustit i to, že máme Duši, která je součástí Boha, či-li že Bůh je v nás. Následně poznáme, že je to opačně - že my jsme v Bohu a nakonec pochopíme, že to vše byla jen provizorní představa, říkat co je v čem či kdo je v kom, když vše je jedním...

Pozoroval jsem lesní potok vtékající do jezera a uviděl jsem nejprve potok s tekoucí vodou, pak vodu v potoce, pak jezero plné vody, pak vodu v jezeře a pak jenom vodu.

Vodu v pohybu a vodu v klidu.

Vodu.

Vždyť je to tak krásně jednoduché.

Jednoduché a krásné.

Krásné a jednoduché.

M. Zámečník
(duben, 2005)